

Ὅθεν ἄς εὐγνωμονῶμεν
Εἰς τὸν Μόνον Ἀγαθόν.
Ἄς αἰνῶμεν κ' εὖλο γῶμεν
Τὸν τρισάγιον Θεόν.

Γ. Κ.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Ἡ Χαΐδη ἵστατο ἔξω τῆς καλύβης τοῦ παπποῦ ἀναμένουσα αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ μαζί της νὰ φέρουν τὸ κιβώτιόν της ἀπὸ τὸ Δόρφλη. Τέλος ὁ παπποὺς ἐφάνη καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξε τριγύρω καὶ εἶδεν ὅλα ἐν τάξει, διότι τὴν Κυριακὴν ἡμέραν ἐσυνείθιζε νὰ βάζῃ εἰς τὰξιν ὅλα τὰ πράγματα τῆς οἰκίας καὶ τοῦ σταύλου του, ἐκίνησαν διὰ τὸ Δόρφλη, ἔξωθεν δὲ τῆς καλύβης τῆς τυφλῆς κυροῦλας, ὁ μὲν γέρων ἐστάθη, ἡ δὲ Χαΐδη ἔτρεξε μέσα καὶ ἐνηγκαλίθη αὐτήν, ἀφοῦ δὲ τὴν ἐκαλημέρισε τὴν ἡρώτησε καὶ ἔμαθε μὲ εὐχαρίστησιν ὅτι αἱ φραντζόλαις ἦσαν πολὺ νόστιμαις, ἀλλὰ, ἐπρόσθεσεν ἡ θεῖσα, ἡ κυροῦλα σου ἔφαγε μόνον μίαν χθὲς καὶ σήμερον τὸ πρῶν καὶ τὴν ὠφέλησε πολὺ, ἐὰν δὲ εἶχε μίαν καθήμεραν θὰ τὴν ὠφελοῦσεν εἰς τὴν υἰεῖαν της.

— Λοιπόν, ἐξεφώνησεν ἡ Χαΐδη μετὰ μικρὰν σκέψιν, ξεύρεις τί θὰ κάμω; Θὰ γράψω τῆς κυρίας Κλάρας νὰ μὰς στείλῃ καὶ ἄλλαις, καθὼς μὲ ὑπεσχέθη.

— Αὐτὸ εἶναι καλὴ ἰδέα, εἶπεν ἡ θεῖσα, ἐξαίρετον σχέδιον! ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶναι ὅτι ζηραίνονται ἔως νὰ ἔλθουν καὶ γίνονται σὰν κόκκαλο καὶ ἡ καυμένη ἡ κυροῦλα δὲν θὰ ἡμπορῇ νὰ ταῖς μασσᾷ. Ἄν εἰμπορούσαμεν νὰ ἀγοράζωμεν καθήμεραν ἀπὸ τὸ Δόρφλη, διότι κάμνουν καὶ ἐκεῖ τοιαύτας, θὰ ἦτο καλλίτερον.

— Ὡραία! ἐξεφώνησεν ἡ Χαΐδη. Ὁ κ. Σῆσμαν μὲ ἔδωκε μίαν σακκουλίτσαν γεμάτην χρήματα καὶ μὲ αὐτὰ θὰ ἀγοράζω μίαν φραντζόλαν νωπὴν καθ' ἑκάστην καὶ δύο διὰ τὴν Κυριακὴν ἀπὸ τὸ Δόρφλη, διὰ τὴν κυροῦλαν.

— Ὅχι, ὄχι, τέκνον μου, — ἐφώνησεν ἡ κυροῦλα. Τὰ χρήματα δὲν σὲ ἐδόθησαν διὰ τοιοῦτον σκοπόν. Πρέπει νὰ τὰ δώσης τοῦ παπποῦ σου καὶ αὐτὸς θὰ σὲ εἴπῃ τί νὰ κάμῃς μὲ αὐτά.

Ἄλλ' ἡ Χαΐδη δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὴν εὐχαρίστησιν της κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀλλ' ἐχώρευσεν καὶ ἐτραγοῦδῃ, «Ναί, κυροῦλα θὰ ἔχῃς πᾶσαν ἡμέραν μίαν φραντζόλα καὶ τὴν Κυριακὴν δύο, καὶ ὅταν δυναμώσης, ἴσως σὲ ἐπανέλθῃ καὶ τὸ φῶς. Ναί, διότι ἡ ἀδυναμία ἐξησθένησεν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ τότε τί χαρὰ νὰ ἡμπο-

ρῇς νὰ βλέπῃς τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ πρόσωπα ὄλων μας!

Ἡ γραία εἰσιῶπα ἀκούουσα τὴν Χαΐδην ν τετερίζη, καὶ ἔχαιρε διότι ἦτο τόσο χαρούμεν καὶ εὐθυμῇ. Ἄλλ' ἐνῷ ἐχώρευσεν τριγύρω ἡ Χαΐδη εἶδεν ἐν παλαιὸν ὑμνολόγιον εἰς μίαν θυρίδα, κα ἀμέσως τὸ ἐπῆρε καὶ ἡρώτησε τὴν γραίαν ἂν ἡ θελε νὰ τῆς ἀναγνώσῃ κανένα ὕμνον.

— Καὶ ἡμπορεῖς νὰ διαβάζῃς, Χαΐδη;

— Βεβαίως—ἡ καλὴ κυροῦλα Σῆσμαν μὲ ἐδίδαξε πῶς νὰ μάθω καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔμαθα. Ποῖον ὕμνον θέλεις νὰ σὲ ἀναγνώσω; Ἰδοὶ ἓνας περὶ τῆς Κυριακῆς, νὰ τὸν ἀναγνώσω;

— Μάλιστα, ἀναγνώσε τον.

ΥΜΝΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

Γλυκεῖα καὶ ἁγνή,
Ἡμέρα τοῦ Θεοῦ.
Ἀνάστασις εὐλογητή,
Εἰκὼν τοῦ οὐρανοῦ.

Μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ
Ἄς ἦναι ἐν αὐτῇ,
Φροντίδες αἱ βιωτικαὶ
Κ' οἱ κοσμικοὶ σκοποί.

Τὰς πράξεις τὰς λαμπράς
Τοῦ Πλάστου μελετῶ,

Χαράν δὲ ἀπὸ τὰς Γραφὰς
Μεγάλην ἀποκτῶ.

Τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ
Ζητῶ μὲ προσευχὴν,
Τοὺς αἰῶνας ψάλλω δὲ Αὐτοῦ.
Ὑμνῶ τὸν Ἀντρωτὴν.

Καὶ οὕτω σὺν Θεῷ
Τὸν νῦν καιρὸν περνῶν,
Ἐλπίζω νὰ ἐτοιμασθῶ
Διὰ τὸν οὐρανόν.

Ἀνάγνωσε καὶ τὸν ἄλλον ὕμνον περὶ τοῦ Οὐρανοῦ.

Εἰς τὰς ὄχθας Ἰορδάνου
Ἰσταμαι προσεκτικῶς,
Θεωρῶ κληρονομίαν
Μένουσαν διὰ πάντος.

Βλέπ' ὠραίας πεδιάδας,
Βλέπω κάμπους ὁροσεροῦς,
Βλέπω λόφους καὶ κοιλάδας,
Βλέπω ἀνθή καὶ καρπούς.

Ἐκεῖ εἶναι ἡ πατρίς μου
Ἐκεῖ εἶναι ὁ Χριστός,
Ἐκεῖ εἶναι ἡ ἐλπίς μου
Ὁ Σωτὴρ μου καὶ Θεός.

Βλέπω δὲ τὸ κρῖνον βεῦμα
Καὶ τὸ πέρα λησμονῶ,
Μοῦ ταράττεται τὸ πνεῦμα
Καὶ φοβοῦμαι μὴ χαθῶ.

— Αὐτὸς ὁ ὕμνος πολλάκις μὲ παρηγορεῖ, Χαΐδη. — Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογῇ τέκνον μου! Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογῇ! μὲ ἐχαροποίησες τόσο πολὺ σήμερον, ὥστε δὲν ἔχω λόγους νὰ σὲ εὐχαριστήσω. Ἀλλὰ μόλις εἶχε τελειώσει τοὺς λόγους τούτους καὶ ἡ φωνὴ τοῦ παπποῦ ἠκούσθη ἔξωθεν, καλοῦσα τὴν Χαΐδην νὰ σπεύσῃ, διότι θὰ ἦναι ἀργά.

Οὕτως ἡ Χαΐδη ἀπεχαιρέτησε τὴν κυροῦλα, καὶ ὑποσχεθεῖσα ὅτι θὰ τὴν ἐπανέβλεπε πάλιν ἐντὸς τῆς ἡμέρας, ἐξῆλθε, καὶ ἠκολούθησε τὸν παπποῦ πρὸς τὰ κάτω—εἰς τὸ Δόρφλη.

Καθ' ὁδὸν ἡ Χαΐδη διηγήθη εἰς τὸν παπποῦ ὅλα ὅσα συνέβησαν εἰς τὴν καλύβην τῆς τυφλῆς κυροῦλας, διὰ τὰς φραντζόλας καὶ τὸ ὑμνολόγιον, τὰ ὅποια ἔκαμαν τὴν γραίαν τόσο εὐτυχῇ, προσέτι ὅτι τῆς προσέφερε χρήματα διὰ νὰ ἀγοράζῃ φραντζόλας μὲ αὐτά. Ἀλλὰ, ἐπρόσθεσεν, ἡ κυροῦλα δὲν τὰ ἐδέχθη. Ἐγὼ ὅμως ἀπεφάσισα,

ἐὰν μὲ δίδῃς αὐτὰ τὰ χρήματα παπποῦ, νὰ δίδω εἰς τὸν Πέτρον πᾶσαν ἡμέραν ὀλίγα λεπτὰ διὰ νὰ τῆς ἀγοράζῃ μὲ αὐτὰ μία φραντζόλαν καὶ τὴν Κυριακὴν δύο.

— «Καλὰ Χαϊδὴ, — εἶπεν ὁ παπποῦς, πρῶτον πρέπει νὰ ἀγοράσωμεν μίαν κατάλληλον διὰ σὲ κλίνην, καὶ ἔπειτα θὰ περισέουσιν χρήματα ἀρκετὰ καὶ διὰ τὰς φραντζόλας.»

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν χρειάζομαι καλλιτέραν κλίνην ἀπὸ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔχω, παπποῦ. Σὲ βεβαιῶν δὲ ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα ἐκοιμήθην σὰν ἀρνάκι ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ἀχυρένιον στρῶμα! Τόσον μαλακὸν καὶ εὐχάριστον ἦτο, ὥστε ἐπέρασεν ὅλη ἡ νύκτα καὶ ἐγὼ δὲν ἐγύρισα εἰς τὸ ἄλλο πλευρὸν οὔτε μίαν φορὰν!

— «Τὰ χρήματα εἶναι ἰδικὰ σου, τέκνον μου, καὶ κάμε τα ὅπως θέλῃς. — Εἰμπορεῖς νὰ ἀγοράζῃς μὲ αὐτὰ φραντζόλας διὰ τὴν γραίαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη.»

— «Ἐξαίρετα! παπποῦ, ἀνεφώνησεν ἡ Χαϊδὴ — σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν μὲ χαρίζεις — χαίρω δὲ πολὺ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ἡ δυστυχὴς κυροῦλα δὲν θὰ τρώγῃ πλέον τὸ σκληρὸ καὶ μαῦρο ψωμί, τὸ ὁποῖον ἡ θεῖτσα κατασκευάζει!

«Ἀλλὰ, παπποῦ, ἐξεφώνησεν αἰφνης ἡ Χαϊδὴ; πόσον ὠραῖα φαίνονται ὅλα τὰ πράγματα! Ποτέ πρότερον δὲν μὲ ἐφάνησαν τόσον ὠραῖα!» καὶ ἤρχησεν νὰ πηδᾷ καὶ νὰ τραγοῦδῃ μὲ μεγάλην χαράν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ ΙΝΔΙΚΗΣ ΣΟΦΙΑΣ.

(ἐπὶ φίλον τιτὸς τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων)

1. "Ο,τι εἶναι εἰς σὲ δυσάρεστον, τοῦτο μὴ κάμῃς εἰς ἄλλους.
2. Ἀποστρέφου τὴν συναναστροφὴν τῶν κακῶν καὶ ἀσπάζου τὴν τῶν ἀγαθῶν.
3. Κάμνε ἀγαθὰ ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε τὴν ματαιότητα τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου.
4. Ἀπόφευγε μὲ ὅλας σου τὰς δυνάμεις τὰ ἐξῆς: τὴν διάλυσιν τῆς φιλίας τῶν ἄλλων, τὴν διαβολὴν, τὴν δημοσίευσιν τῶν ἄλλοτρίων σφαλμάτων, τὴν φιλονεικίαν, τὴν κατηγορίαν, τὸ νὰ συνοικῇς μὲ οὐτιδανὸν καὶ εὐτελεῖ ἄνθρωπον, τὸ νὰ βλέπῃς τὸ ἀνέραστον, τὴν φιλονικίαν καὶ λογομαχίαν μετὰ

φίλου,

τὴν εἰλικρινῇ διαλλαγὴν πρὸς ἐχθρόν.

5. Ὁ σοφὸς ἀνὴρ καταστρέφεται ἐκ τῆς συμβουλῆς του πρὸς μωρόν, ἐκ τοῦ γάμου μετὰ κακῆς γυναίκος καὶ ἐκ τῆς συναναστροφῆς μετὰ τῶν ἐχθρῶν του.
6. Συχνάκις ν' ἀνακαλῇς εἰς τὸν νοῦν σου ταῦτα: ὁποῖα τις εἶναι ἡ περίστασις· ὁποῖοι τινες εἶναι οἱ φίλοι· ὁποῖος εἶναι ὁ τόπος· πόση εἶναι ἡ πρόσοδος σου καὶ πόση ἡ ἀπαρνή· τίνος εἶσαι σὺ καὶ τίς εἶναι ἡ ἀξία σου.
7. Ὁ μὲν ὠφέλιμος, ἂν καὶ ξένος, λέγεται συγγενής, ὁ δὲ βλαβερὸς, καὶ ἐὰν ἦναι συγγενής, κρίνεται ξένος.
8. Ἐκεῖνος θεωρεῖται πατήρ, ὅστις τρέφει· ἐκεῖνος φίλος, ὅστις εἶναι πιστός· ἐκείνη ἡ χώρα πατρίς, ὅπου καλῶς ζῇ ὁ ἄνθρωπος.
9. Ἐκείνη εἶναι γυναῖκα καλὴ, ἥτις εἶναι ἐπιδεξία εἰς τὰ ἔργα τοῦ οἴκου τῆς, καὶ εἶναι ἱλαρὰ, φίλανδρος, φιλάρετος, ἀληθολόγος καὶ χρηστολόγος.
10. Οὐ τινος ἡ γυναῖκα εἶναι καθαρὰ, ἐπιδεξία, εὐπειθής, γνωρίζει νὰ κατασκευάζῃ νόστιμα φαγητὰ, εἶναι ταπεινόφρων καὶ φυλάττει τὸν οἶκον, οὗτος εἶναι εὐτυχής.
11. Οὐ τινος ἡ γυναῖκα εἶναι ἀγριωπὴ, βδελυρὰ, φιλόνεικος, κακολόγος καὶ σκληρὰ, οὗτος εἶναι δυστυχής.
12. Ὡς θάνατος εἶναι ταῦτα: γυναῖκα κακὴ, φίλος διεστραμμένος, δοῦλος αὐθάδης εἰς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ κατοίκησις εἰς οἴκημα ὅπου ἔχει φωλεὰν φεῖδι.
13. Φύλαξον τὸν πλοῦτον διὰ νὰ ἀπαλλαγθῇς ἀπὸ τυχαῖον κακόν· ἐγκατάλειψον δὲ τὸν πλοῦτον διὰ νὰ διαφυλάξῃς τὴν γυναῖκά σου· ἐγκατάλειψον δὲ καὶ πλοῦτον καὶ γυναῖκα διὰ νὰ διαφυλάξῃς τὸν ἑαυτόν σου.
14. Καθώς, ὅταν περιπατῇ ὁ ἄνθρωπος, διὰ μὲν τοῦ ἐνὸς ποδὸς ἵσταται, διὰ δὲ τοῦ ἄλλου κινεῖται, οὕτως ὁ φρόνιμος δὲν ἀφίνει τὴν πρώτην οἰκίαν, ὅπου κατοικεῖ, πρὶν ἐρευνήσῃ καὶ εὖρῃ ἄλλην δευτέραν.
15. Τὸν μὲν φιλοχρήματον ἐλκύει ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἑαυτόν καὶ τὸν κάμνει πειθήνιον διὰ χρημάτων· τὸν δὲ ὑπερήφανον διὰ ταπεινώσεως· τὸν δὲ μωρόν διὰ συγκατανεύσεως καὶ συναινέσεως· τὸν δὲ σοφόν διὰ λόγου ἀληθινοῦ καὶ ὀρθοῦ.
16. Οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι εὐχαριστοῦνται εἰς τὰ φαγητὰ καὶ ποτὰ· οἱ δὲ σοφοὶ εἰς τὸν ὀρθὸν καὶ ἀληθινὸν λόγον.

Ἀκολουθεῖ.